

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 629/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8 CoE 6/2021 z 22. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ostatných príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Sťažovateľ vystupuje pred Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) ako povinný v exekučnom konaní vedenom na základe návrhu oprávnenej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“) na splnenie povinnosti uviesť špecifikované pozemky do pôvodného stavu postupom uvedeným vo výroku rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 7 C 1763/93-254 zo 7. septembra 2001 (ďalej len „exekučný titul“). Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podal sťažovateľ námietky, ktoré okresný súd uznesením č. k. 7 Er 999/2008 z 11. februára 2020 zamietol.

4. Sťažovateľ následne podal návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie. Okresný súd uznesením č. k. 7 Er 999/2008 z 20. októbra 2020 exekúciu zastavil a odklad exekúcie nepovolil. Oprávnená podala proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie, ktorému krajský súd napadnutým rozhodnutím vyhovel, uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ predovšetkým argumentuje, že výrok exekučného titulu je nevykonateľný, keďže projekt nie je k rozsudku pripojený, nie je určený spôsob navozenia zeminy ani jej bonita, označenie parciel je neúplné, dve z uvedených parciel nie sú vôbec v katastri nehnuteľností, a teda právne ani fakticky neexistujú. Exekúciu nie je možné splniť. Sťažovateľ nevykonateľnosť exekučného titulu v exekučnom konaní namietal, ale odvolací súd tieto námietky ignoroval, čím vznikol stav, ktorý bude viesť k nekonečnej a neuspokojiteľnej exekúcii. Krajský súd tým založil arbitrárnosť a ústavnú neudržateľnosť svojich záverov.

6. Sťažovateľ ďalej zdôraznil, že na strane oprávnenej v exekučnom konaní existovalo nerozlučné procesné spoločenstvo vlastníkov nehnuteľnosti, teda oprávnená nemohla samostatne podať návrh na vykonanie exekúcie bez súhlasu väčšinových spoluvlastníkov, resp. bez preukázania dohody o hospodárení so spoločnou nehnuteľnosťou. Krajský súd sa obmedzil na konštatovanie, že otázka hmotnoprávnej legitímácie je zásadne otázkou základného (sporového) konania, pričom v exekučnom konaní ide len o procesnú legitímáciu. S týmto tvrdením sa sťažovateľ nestotožňuje. Nezhoda vlastníkov nemôže bez rozhodnutia všeobecného súdu podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenať, že menšinový spoluvlastník môže rozhodovať o užívaní spoločnej veci sám. Podľa sťažovateľa ide o nerozlučné hmotnoprávne aj procesné spoločenstvo. Krajský súd postupoval arbitrárne, ak sa nevysporiadal s vyhlásením ostatných spoluvlastníkov nehnuteľnosti o splnení exekučného titulu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie základného vlastníckeho práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy) uznesením krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie exekučného súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05). Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje

až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

9. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter argumentácie sťažovateľa ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie odvolacieho súdu právomoc poskytnúť sťažovateľovi ochranu ním označeným právam.

10. Úlohou ústavného súdu je v zásade posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je v zásade možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú v zásade ako celok, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd (IV. ÚS 79/2020). Ústavný súd preto spravidla nepristupuje k prieskumu zrušujúcich rozhodnutí odvolacích súdov a nezasahuje do prebiehajúceho, ešte neskončeného konania pred všeobecnými súdmi (II. ÚS 562/2018, II. ÚS 406/2018, III. ÚS 481/2017). Takýto prieskum je pripustený len veľmi výnimočne, a to v situácii, keď by namietané pochybenie zaťažilo celý ďalší proces zásadnou vadou, ktorá by už nebola reparaovateľná v ďalšom konaní (III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018).

11. Podstatou argumentácie sťažovateľa, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, sú obdobné argumenty, aké sa nachádzajú v jeho vyjadrení k odvolaniu oprávnenej proti uzneseniu okresného súdu o zastavení exekúcie (t. j. nevykonateľný exekučný titul, neexistencia pozemkov, absencia oprávnenia na podanie návrhu na vykonanie exekúcie oprávnenu). Sťažovateľ namieta skutkové zistenia, ku ktorým dospel krajský súd ako súd odvolací, ako i nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Napadnuté rozhodnutie považuje sťažovateľ za arbitrárne.

12. V aktuálnom procesnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľa bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv. Krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a súčasne uložil okresnému súdu doplniť dokazovanie o riadnom splnení povinnosti uloženej sťažovateľovi na základe exekučného titulu, ktoré je spôsobilé podstatným spôsobom ovplyvniť neskoršie skutkové a právne závery konajúcich všeobecných súdov. Aj táto okolnosť viedla ústavný súd k zdržanlivému prístupu v tejto veci.

13. Krajský súd v napadnutom uznesení vyslovil pre okresný súd záväzný právny názor (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku) týkajúci sa vykonateľnosti exekučného titulu, ako aj aktívnej vecnej legitímácie. Aj v prípade, ak by po právoplatnom ukončení konania pred všeobecnými súdmi vo veci samej ústavný súd pri meritórnem prerokovaní neskôr podanej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy dospel k záveru, že niektorý z právnych názorov formulovaných v napadnutom rozhodnutí krajského súdu a rešpektovaných v ďalších fázach konania okresným súdom a neskôr pri rozhodovaní o odvolaní aj krajským súdom nespĺňa

požiadavky plynúce pre sťažovateľa zo základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, nevylučuje to kladné rozhodnutie o takej neskôr podanej ústavnej sťažnosti.

14. Podľa názoru ústavného súdu preto s prihliadnutím na dosiaľ uvedené a konkrétnu argumentáciu sťažovateľa nie je napadnuté uznesenie krajského súdu rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu